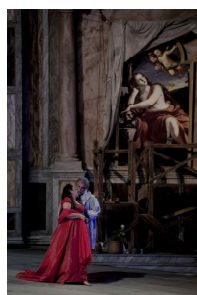

Maria Guleghina, José Cura și Carlos Almaguer în „Tosca” la Torre del Lago

(Costin Popa – 22 august 2019)

Cei trei nu mai sunt la prima tinerețe artistică, dar cel puțin primii doi poartă onorante galoane de vedete foarte mari, numele lor atrag precum magneții, odată ce figurează pe afișele celebrelor teatre din lume. Nu mai puțin, Almaguer este un bariton dramatic important. Și Cura, și Almaguer au fost și la București. Primul, mai demult, celălalt, chiar recent. Să ne formăm o impresie la zi, de aici, din templul puccinian, la a 65-a ediție a festivalului.

Maria
Guleghina,
Jose Cura

Titulara rolului Floria Tosca, soprana armeană-ucraineană cu rezidență luxemburgheză Maria Guleghina, a impresionat din start prin amploarea și calitatea glasului, rotund, rezonant prin armonice bogate. A fost și avea să rămână pentru mine cea mai impunătoare dimensional voce feminină ascultată în această vizită la Gran Teatro all'aperto Giacomo Puccini. Un fluviu, o avalanșă de glas.

Fraza pucciniană și specificul personajului îi sunt apropiate, le stăpânește cu atitudini și accente de sorginte veristă, încărcate de expresii diverse, într-un dramatism și o dinamică bine rostuite, fără să refuze lirismul cald.

Parcurgând secvențe din actele opusului, spicuiesc încercarea unor filaje înalte în primul duet cu Cavaradossi, care au părut să evite sunetele tradițional de ținut și devenite prea vibrante în acest stadiu vocal. Mai departe, atacul pe La natural acut („È l'Attavanti!”) a străpuns incisiv spațiul acustic, iar fraza „Ed io veniva a lui tutta dogliosa” (prima scenă cu Scarpia) a fost un emoționant exemplu de rostire plină de durere și pasiune.

Pentru actul al doilea, Guleghina a asociat tensiunii paroxistice teribile fraze dramatice acute (primul Do natural a fost totuși strident), dar și pilde de știință a declamației în registru grav „de piept”, câteodată cu tente vulgare (în fond, Tosca nu era de viță nobilă). Aria „Vissi d'arte” a avut construcție amănunțită, pornită ca un fel de aparté (favorizat de tempourile largi ale dirijorului Alberto Veronesi), urmat de alternanțe de crescendo și înmuieri de sunet, ca și de mult piano în implorația către Divinitate. Câteva respirații „furate” au mai trădat-o, iar Si bemol-ul înalt din final a fost destul de scurt, cu coborâre neîngrijită. O împlinire parțială.

În ultimul act, finalul arpegiului „Io quella lama...”, Do natural acut de forță, a fost „deschis” și larg, dar duetul cu Cavaradossi a avut „dolcezza” pucciniană, în timp ce încheierea operei a regăsit o mare tragediană.

Aceasta a fost Maria Guleghina 2019, într-unul din rolurile ei arhetipale.

Jose Cura
Maria Guleghina

Grizonat, cu look tomnatic și fizic impozant, tenorul argentinian José Cura (Mario Cavaradossi) și-a expus timbralitatea frumoasă, cu sunet dens, mai întâi afectat - la începutul spectacolului - de sonorități opace și de oarecare vibrato. Si bemol-ul înalt al primei arii, „Recondita armonia”, a fost prelung și bine susținut. În duetul subsecvent cu Tosca și-a revelat ușurința atacurilor acute, dar a cântat economic, cu atitudine scenică reținută, mișcare puțină, redusă la un fel de... strict necesar. Să spun, putea fi un îndrăgostit marcat, preocupat, de întâlnirea intempestivă cu Angelotti. În compania acestuia, spectaculoasă și energică a fost fraza „La vita mi costasse”, cu Si natural înalt.

Pentru actul secund, explozia „Vittoria! Vittoria” l-a găsit „împingând” acute. În fine, aria „E lucevan le stelle” din ultimul act i-a generat o minunată expresie poetică, gânditoare, cu culminație de forță în zona superioară a registrului, în timp ce duetul „O dolci mani” cu Tosca a fost servit în sonorități moi, catifelte, ca adresate unui suflet ales.

Carlos Almaguer

De la prima zicere, cutremurătoarea „Un tal baccano in chiesa!”, Scarpia întrupat de mexicanul Carlos Almaguer a avut autoritate extremă, duritate feroce, susținute de un glas solid, negru, penetrant. A demonstrat că are în sânge mușcătura cuvântului, răutatea viscerală, discursul tăios și brutal, calități indispensabile portretizării șefului poliției romane, tălmăcirii conforme a intențiilor pucciniene înscrise în partitură.

În celelalte roluri au fost distribuiți Davide Mura (Cesare Angelotti cu multe note „drepte”, prea puțin vibrante), Lisandro Guinis (Sacristan cu cânt și atitudini tradiționale pentru un rol de compoziție), Francesco Napoleoni (Spoletta perfid), Andrea De Campo (Sciarrone), Massimo Schillacci (Temnicerul), Anna Russo (Păstorul).

O relativ veche cunoștință bucureșteană, dirijorul Alberto Veronesi, a condus cu aceeași exuberanță, afișată încă de la... salutarea publicului, Orchestra, Corul (pregătit de Roberto Ardigò) și Corul de Copii (pregătit de Viviana Apicella) ale Festivalului Puccini. Un stăpân al stilului componistic.

Montarea, în obișnuita linie clasică de la Torre del Lago, a purtat semnătura lui Dieter Kaegi, cu concursul lui Carlo Centolavigna (decor), al Fundației Cerratelli din Pisa (costume) și al lui Nino Napoletano (lumini).

La sfârșitul spectacolului, pe aplauzele la rampă, orchestra a intonat „Happy Birthday to You!”. Cu două zile înainte, pe 9 august, fusese aniversarea zilei de naștere a Mariei Guleghina. O cifră rotundă. În ovațiile frenetice ale publicului, care o aplaudase și la prima intrare în scenă, au curs valuri de flori.

* (FOTO @lorenzo.montanelli per festival puccini)